

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9782/2554

องค์การสวนยางโจทก์ บริษัทศรีเจริญการยาง จำกัด กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 177, ป.พ.พ. มาตรา 225

ย่อ / หลักกฎหมาย

คำให้การของจำเลยทั้งสอง ข้อ 1.1 จำเลยที่ 1 ให้การว่า ได้รมคว้นแผ่นยางดิบที่ได้รับจากโจทก์ และส่งมอบแก่โจทก์ครบถ้วนแล้ว เป็นกรณีที่จำเลยที่ 1 ยอมรับข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ 1 ทำสัญญา รับจ้างรมคว้นยางแผ่นดิบให้แก่โจทก์และส่งมอบแผ่นยางดิบรมคว้นคืนแก่โจทก์ตามสัญญา ครบถ้วนแล้วส่วนคำให้การของจำเลยทั้งสอง ข้อ 1.2 จำเลยที่ 1 ปฏิเสธว่า ไม่เคยได้รับมอบยาง แผ่นดิบจากโจทก์ เป็นกรณีที่จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธว่า จำเลยที่ 1 ไม่เคยได้รับมอบยางแผ่นดิบ จากโจทก์ จำเลยที่ 1 จึงไม่ต้องคืนยางแผ่นดิบจำนวนดังกล่าวแก่โจทก์ คำให้การของจำเลยทั้งสอง ดังกล่าวมิได้กล่าวถึงยางจำนวนเดียวกัน จึงเป็นการแสดงโดยชัดแจ้งว่าจำเลยทั้งสองยอมรับหรือ ปฏิเสธข้ออ้างของโจทก์รวมทั้งเหตุแห่งการนั้น โดยชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา 177 วรรคสอง หา ชัดแย้งกันไม่ โจทก์ซื้อยางแผ่นดิบตามฟ้องจากพ่อค้าหรือเกษตรกรตามมติคณะรัฐมนตรีที่ให้โจทก์ กู้เงินจากธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) เพื่อนำเงินไปซื้อยางแผ่นดิบในราคาสูงเพื่อพุงราคา ยางพาราแก่เกษตรกรแล้วนำไปว่าจ้างจำเลยที่ 1 รมคว้นแล้วนำไปขาย โจทก์จะได้กำไรหรือ ขาดทุนจากการขายยางแผ่นดิบรมคว้นก็ขึ้นอยู่กับราคายางพารารมคว้นในท้องตลาดในขณะที่ โจทก์นำไปขาย ดอกเบี้ยที่โจทก์ต้องชำระแก่ธนาคารเป็นเพียงค่าใช้จ่ายที่โจทก์ได้จ่ายไปจากการ ดำเนินการเพื่อพุงราคายางพาราแก่เกษตรกรเท่านั้น หาได้เป็นค่าเสียหายอันเกิดแต่พฤติการณ์ พิเศษตามที่โจทก์ฎีกา ทั้งโจทก์ไม่ได้ฟ้องเรียกร้องค่าเสียหายสืบเนื่องจากจำเลยที่ 1 ไม่ส่งมอบยาง แผ่นรมคว้นแก่โจทก์อันเป็นเหตุให้โจทก์ไม่สามารถนำยางแผ่นรมคว้นไปขายจนได้กำไรตาม จำนวนที่ขอ หากจำเลยที่ 1 ไม่สามารถคืนแผ่นยางดิบแก่โจทก์ได้ โจทก์คงคิดดอกเบี้ยจากราคา ยางแผ่นดิบที่จำเลยที่ 1 จะต้องคืนแก่โจทก์ได้ในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 225 ประกอบมาตรา 7 เท่านั้น

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยทั้งสองส่งมอบยางแผ่นซึ่งรมคว้นแล้ว 74,457 กิโลกรัม หรือชำระราคาเป็น เงิน 5,320,863.99 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 13.75 ต่อปี ของต้นเงินจำนวนดังกล่าวนับ แต่วันถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยทั้งสองให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้น พิพากษาให้จำเลยที่ 1 ส่งมอบคินยางพาราแผ่นดิบ 48,688 กิโลกรัม แก่โจทก์หรือชดใช้ราคาเป็น เงิน 1,877,896.10 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับแต่ วันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2541 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 18,000 บาท เฉพาะค่าขึ้นศาลให้ใช้แทน เท่าจำนวนทุนทรัพย์ที่โจทก์ขณะคดี ยกฟ้องจำเลยที่ 2 โจทก์และจำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ ภาค 8 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 คืนยางแผ่นดิบอีก 25,769 กิโลกรัม แก่โจทก์ด้วย หากคืน ไม่ได้ให้ใช้ราคาแทนเป็นเงิน 993,910.33 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2541 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมในศาลชั้นต้นระหว่างโจทก์

กับจำเลยที่ 2 ให้เป็นพับ นอกจากนี้ก็ทำให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ให้ยกอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 คืบค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ทั้งหมดแก่จำเลยที่ 1 และให้คืบค่าขึ้นศาลอนาคตชั้นอุทธรณ์ส่วนที่เสียเกินมา 100 บาท แก่โจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์นอกจากนี้ให้เป็นพับ โจทก์และจำเลยที่ 1 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นรับฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด มีจำเลยที่ 2 เป็นกรรมการผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อและประทับตราสำคัญของบริษัทกระทำการแทนจำเลยที่ 1 ได้ เนื่องมาจากยางพารามีราคาตกต่ำ เมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน 2536 คณะรัฐมนตรีมีมติให้โจทก์กู้เงินจากธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) แห่งพันล้านบาท นำเงินไปซื้อยางแผ่นดิบจากพ่อค้าหรือเกษตรกรในราคาที่สูงกว่าราคาท้องตลาดเพื่อพยุงราคายางพารา เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2537 โจทก์ตกลงทำสัญญาว่าจ้างจำเลยที่ 1 รมคว้นยางแผ่นดิบมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยที่ 1 ข้อแรกว่า คำให้การของจำเลยทั้งสองขัดแย้งกันหรือไม่ เห็นว่า คำให้การของจำเลยทั้งสองข้อ 1.1 จำเลยที่ 1 ให้การว่า ได้รมคว้นยางแผ่นดิบที่รับจากโจทก์ตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 5 และส่งมอบแก่โจทก์ครบถ้วนแล้ว เป็นกรณีที่จำเลยที่ 1 ยอมรับข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ 1 ทำสัญญารับจ้างรมคว้นยางแผ่นดิบให้แก่โจทก์และจำเลยที่ 1 ส่งมอบยางแผ่นดิบรมคว้นที่รับจากโจทก์ตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 5 คืบแก่โจทก์ตามสัญญาครบถ้วนแล้ว ส่วนคำให้การของจำเลยทั้งสองข้อ 1.2 จำเลยที่ 1 ปฏิเสธว่าไม่เคยได้รับมอบยางแผ่นดิบตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 6 ถึง 9 จากโจทก์ เป็นกรณีที่จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธว่า ยางแผ่นดิบตามฟ้อง 74,457 กิโลกรัม ตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 6 ถึง 9 จำเลยที่ 1 ไม่เคยได้รับมอบจากโจทก์ จำเลยที่ 1 จึงไม่ต้องคืบยางแผ่นดิบจำนวนดังกล่าวแก่โจทก์ คำให้การของจำเลยทั้งสองดังกล่าวมิได้กล่าวถึงยางจำนวนเดียวกัน จึงเป็นการแสดงโดยชัดแจ้งว่าจำเลยทั้งสองยอมรับหรือปฏิเสธข้ออ้างของโจทก์รวมทั้งเหตุแห่งการนั้นโดยชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 177 วรรคสอง หาได้ขัดแย้งกันไม่ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษานั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาข้อนี้ของจำเลยที่ 1 ฟังขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ข้อต่อไปมีว่า จำเลยที่ 1 ได้รับมอบยางแผ่นดิบตามฟ้องจากโจทก์หรือไม่ และจะต้องรับผิดชอบมอบยางแผ่นดิบคืบแก่โจทก์เพียงใด แม้ปัญหาข้อนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 8 ยังไม่ได้วินิจฉัย แต่เมื่อคู่ความต่างนำสืบพยานมาครบถ้วนแล้ว ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยปัญหาข้อนี้ไปเสียทีเดียวโดยไม่ย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์ภาค 8 วินิจฉัยปัญหานี้ก่อน ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าโจทก์ได้ส่งมอบยางแผ่นดิบตามใบส่ง - รับยาง และตามบัญชีรับซื้อยางแผ่นดิบ หรือใบชั่งน้ำหนัก รวม 48,688 กิโลกรัม แก่จำเลยที่ 1 แล้ว และจำเลยที่ 1 รับมอบยางแผ่นดิบตามใบส่ง - รับยาง และบัญชีรับซื้อยางแผ่นดิบรวม 48,688 กิโลกรัม จากโจทก์ จำเลยที่ 1 ต้องคืบยางแผ่นดิบจำนวนดังกล่าวแก่โจทก์ หากคืบไม่ได้ต้องใช้ราคาแก่โจทก์ตามที่ศาลชั้นต้นได้วินิจฉัย ฎีกาของจำเลยที่ 1 ข้อนี้ฟังขึ้นบางส่วน ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ข้อสุดท้ายว่า โจทก์มีสิทธิคิดดอกเบี้ยเพียงใด โจทก์ฎีกาว่า ดอกเบี้ยตามฟ้องเป็นส่วนหนึ่งของค่าเสียหายอันเกิดแต่พฤติการณ์พิเศษเพราะโจทก์ต้องกู้เงินจากธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) เสียดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 13.75 ต่อปี เห็นว่า ยางแผ่นดิบตามฟ้อง โจทก์ซื้อจากพ่อค้าหรือเกษตรกรตามมติคณะรัฐมนตรีที่ให้โจทก์ไปกู้เงินจากธนาคารกรุงไทย จำกัด เพื่อนำเงินไปซื้อยางแผ่นดิบในราคาสูงเพื่อพยุงราคายางพาราแก่เกษตรกรแล้วนำไปว่าจ้างจำเลยที่ 1 รมคว้นแล้วนำไปขาย โจทก์จะได้กำไรหรือขาดทุนจากการขายยางแผ่นรมคว้นก็ขึ้นอยู่กับราคายางพารารมคว้นในท้องตลาดในขณะที่โจทก์นำยางแผ่นรมคว้นไปขาย ดอกเบี้ยที่โจทก์ต้องชำระแก่ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) เป็นเพียงค่าใช้จ่ายที่โจทก์ได้

จ่ายไปจากการดำเนินการเพื่อพยุงราคาอย่างพาราแกเกชตรกรเท่านั้น หาได้เป็นค่าเสียหายอันเกิดแต่พฤติการณ์พิเศษตามที่โจทก์ฎีกา ทั้งโจทก์ไม่ได้ฟ้องเรียกร้องค่าเสียหายสืบเนื่องจากจำเลยที่ 1 ไม่ส่งมอบยางแผ่นรมควันแก่โจทก์อันเป็นเหตุทำให้โจทก์ไม่สามารถนำยางแผ่นรมควันไปขายจนได้กำไรตามจำนวนที่ขอ กรณีตามฟ้องหากจำเลยที่ 1 ไม่สามารถคืนยางแผ่นดิบแก่โจทก์ได้ โจทก์คงสามารถคิดดอกเบี้ยจากราคายางแผ่นดิบที่จำเลยที่ 1 จะต้องคืนแก่โจทก์ได้ในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 225 ประกอบมาตรา 7 เท่านั้น ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยในข้อนี้ชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้บังคับคดีตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คืนค่าขึ้นศาลชั้นฎีกาที่เสียเกินมา 31,080 บาท แก่โจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกานอกจากนี้ให้เป็นพับ

องค์คณะ

นายวิชา มั่นสกุล · นพวรรณ อินทร์ทรัพย์ · ไชยรงค์ คงจันทร์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/9782/2554>